Kr. 50,-

ISBN 87-91107-03-2

Den dræbte and:
I skoven risled den klare å;
en blodig vildand bag sivet lå,
af jægerens bøsse var den dræbt,
den havde sig hen til reden slæbt.
Nu stod omkring den de ællinger små,
de kunne det slet ikke ret forstå,
de krøb under vingen, men den var slap -
"Vågn op, søde moder, rab, rab, rab, rab!"
Så åbned de alle smånæbbene vidt:
"Vi er så sultne, giv os lidt!"
Men moderløs' var de arme små -
O, har du en

FREDERIKSBERG BIBLIOTEK
3669954947

15.9
Kulturmodsætninger
020805 Frederiksberg Bibliotek

Nr. 2 marts 2002

sætninger

Dansk menneskesyn og forhold til dyr kontra islam.

FKB Mag

Kulturmodsætninger

Dansk menneskesyn og forhold til dyr
Kontra Islam

DK

Dansk Kultur

Forening til værn
om dansk kultur og identitet

ISBN 87-91107-03-2

Indhold.

Vort forhold til dyrene – Dyreværn i Danmark 5
Danmark som foregangsland i dyreværn 6-8
Rolf Slot-Henriksen
Ritualslagtning! Religionsfrihed?
Åbent brev til danske politikere 8-11
Ælm Terløse Jensen
Dyrlægen skriver 11-13
Ælm Terløse Jensen
Jerngræshoppen 13-14
G. Johnsen
Når dyr bliver menneskelige
Træk af dansk kultur 15-17
Rolf Slot-Henriksen
Dansk humor 18
Bibelens fremstilling af dyrenes egenskaber
som billede på Guds omsorg 18-23
Rolf Slot-Henriksen
Æslet et skamdyr 24
Kampen om hunden
Ren eller uren 25-28
Rolf Slot-Henriksen
Urene dyr 28-31
Rolf Slot-Henriksen
Det ny apartheidsystem 31-33
Rolf Slot-Henriksen
Er du ren? 33-36
Rolf Slot-Henriksen

Bogliste 37-38
Prisliste DK' publikationer 39-41
Hjemmesider og støtte vedr.

VORT FORHOLD TIL DYRENE

Dyreværn i Danmark

Ved Holmens kirkegård i København står en mindestøtte for en præst, der hed Laurids Hansen Schmidt, og ved foden ligger trofasthedens symbol, en hund. Denne Schmidt lærte os noget meget værdifuldt, som gjorde os til foregangsmænd på dette særlige felt. Han lærte os at være gode mod dyrene.
Vi sætter gerne kasser op til stærene og mejserne og glæder os over at se fuglene samle krummer op omkring havebordet, når vi nyder frokosten i det grønne. Ja, nogle mennesker kan endog få dem så tamme, at de spiser af hånden. Hvor dejligt er det ikke at se fuglene flokkes om foderbrættet om vinteren eller svinge sig i de ophængte spækstykker eller fedtkugler.

Ingen digter har vel som Kaalund bibragt os børn dyrevenlighed. Hvem husker ikke "Den døende And" eller "Hunden ved Stranden", som vi fældede så mange tårer over som børn.
G.Johnsen

Danmark som foregangsland i dyreværn

Som det første land i Europa fik Danmark allerede 1916 en lov til dyreværn. Ifølge den reviderede lov af 1950 skal dyr behandles forsvarligt, de må ikke lide vanrøgt, overanstrengelse eller på anden måde udsættes for unødig lidelse. Overtrædelse af loven om dyrplageri straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 1 år. Hvis der er tale om dyremishandling, straffes der med fængsel, som i gentagelsestilfælde kan være op til 2 år.

Ved lov af 1962 blev det fra den 1. januar 1963 forbudt at dressere eller anvende dyr til forevisning, filmoptagelser eller cirkusforestillinger, hvis der påføres dyret skade eller smerte.
Endvidere må vilde dyr kun med justitsministeriets særlige tilladelse bruges ved cirkusforestillinger, og der må ikke fremvises dyr i omkringrejsende menagerier. Zoologiske haver må kun oprettes med polititilladelse.
Endvidere er det forbudt at slagte dyr, hvis der påføres dyrene unødvendig smerte. Inden slagtning skal dyret bedøves.

Tilbageskridt og opløsning af dansk dyreværn gennem fremmed kulturpåvirkning:

På grund af indvandringen er forholdet til dyrene ændret radikalt ikke kun i ghettoområder. Dette skyldes især islamisk påvirkning, hvilket har bevirket ændringer i forholdet til dyr også indenfor lovgivningen de senere år.

Ved dispensationer undtages schægtninger og islamiske hallalslagtninger fra loven om, at dyr ikke må lide overlast eller smerte ved slagtninger. Medens de jødiske schægtninger i Danmark kun er slagtninger af meget små afgrænsede partier, og det antal af dyr, der schægtes, hele tiden mindskes, er til gengæld antallet af hallalslagtninger også uden bedøvelse steget dramatisk. Alene af fjerkræ slagtes i Danmark i dag over 96% ved islamiske hallalslagtninger. Dispensationer har således totalt undermineret indholdet i dyreværnsloven. Slagtningen er en offer-ceremoni, hvor dyret velsignes til den islamiske gud Allah, en gud som jævnfør Koranen kræver ofringer: Sura 108,1-2, Sura 37.101, Sura 22,33-38.

Dyreværn en vigtig del af den danske kultur:
Danskeres glæde og omsorg for dyr er ikke mindsket. Den 19.august 1997 satte en lang række dyreværnsforeninger en underskriftindsamling i gang mod hallalslagtningernes dyremishandling. Direktøren i "Dyrenes Beskyttelse" skrev ved den lejlighed:
"Selvfølgelig skal alle dyr - store som små - bedøves, inden de slagtes. Det gælder kvæg, får, lam og fjerkræ. Det var jo ikke for sjov, at vi 1952 lavede en lov, som kræver bedøvelse inden slagtning".
Alle dyreværnsorganisationer lige fra "Dyrenes beskyttelse," "Alle Dyrs Ret", "Kattens Værn", "Dansk Dyreværn Århus", "Værn for værgeløse Dyr", "Husdyrenes Vel, Fyn", og flere små grupper samlede på kort tid 250.000 underskrifter ind imod hallalslagtninger.

Men politikerne rørte sig ikke, da de var under pres fra magtfulde islamiske foreninger, der henviste til religionsfriheden. Der henvises til at de fleste dyr nu bedøves, men bedøvelsen sker efter islamiske krav først **efter** at halssnittet er sket, hvilket er helt grotesk. Andre bedøves slet ikke. Og køer dør først 3 min. efter at halssnittet er foretaget!
Den danske befolkning står fast i et folkeligt ønske om dyrevelfærd, men mellemøstlig kultur synes i stigende grad at få større vægt end vor egen kultur, pga. kulturfremmede pressionsgruppers stigende politiske magt indenfor partierne.
Rolf Slot-Henriksen

Ritualslagtning! Religionsfrihed?
Åbent brev til danske politikere

For at imødekomme muslimers og jøders religiøst begrundede krav om at have adgang til ritualslagtet kød administrerer justitsministeren dyreværnslovens krav om så hurtig og smertefri aflivning af dyr som muligt på to måder: I sin bekendtgørelse desangående forlanger ministeren ikke at slagtedyr, hvis kød aftages af jøder og

muslimer, bedøves inden slagtning, medens han kræver, at alt andet slagtekvæg bedøves. Justitsministeren har givet en speciel tilladelse til landets eksportslagterier til at slagte uden bedøvelse, når kødet skal aftages af jøder og muslimer. Han har i nævnte anledning fritaget de ansvarshavende slagteridirektører for at følge en almindelig borgerpligt, nemlig den at efterleve landets love, in casu dyreværnsloven, (jf. tilladelsens ordlyd i slagtebekendtgørelsen).

Foreningen "Alle Dyrs Ret" har ment, at justitsministerens fritagelse af de ansvarshavende slagteridirektører for at følge deres borgerpligt er ulovlig, og har indbragt sagen for ombudsmanden.

Ombudsmanden skriver d. 29-5-00 følgende til foreningen "Alle Dyrs Ret":

"Besvarelsen (af 14. maj 1997 fra Folketingets retsudvalg på spørgsmål nr. 7 og 9 vedrørende forslag til ændring af dyreværnsloven,) *anfører hertil, at grundloven ikke udelukker, at der ved lov gives den, som p.g.a. sin trosbekendelse* ***ikke*** *ønsker at opfylde en ellers gældende forpligtelse, adgang til at opnå fritagelse for denne,* (nemlig for forpligtelsen til at udføre en aflivning så hurtigt og smertefrit som muligt).

En sådan mulighed for imødekommenhed har lovgivningsmagten i dyreværnsloven delegeret til justitsministeren, jf. ovenfor. Justitsministeren har herefter givet tilladelse til rituel slagtning i bekendtgørelse nr. 1037 med senere ændringer.

Med henvisning hertil ville ombudsmanden intet foretage sig i sagen.
Ombudsmanden mener altså, at tilladelsen til landets eksportslagterier til at slagte rituelt er synonymt med en fritagelse af muslimer og jøder for den borgerpligt at aflive et dyr så hurtigt og smertefrit som muligt. – Sic!

Ombudsmanden nyder Folketingets tillid, hvad angår hans evne til loyal fortolkning af landets love. Og han var enig i tidligere justitsminister Frank Jensens fortolkning af dyreværnsloven.

Men kan det virkelig være sandt?

Er det sandt, som ombudsmanden skriver, at det har været Folketingets vilje, at justitsministeren i religionsfrihedens navn skulle have mulighed for at fritage de ansvarshavende slagteridirektører (og ikke trossamfundene) for den borgerpligt at efterleve dyreværnsloven?

Er det sandt, som ombudsmanden skriver, at Folketinget har udstyret justitsministeren med både lovgivende og udøvende myndighed og således saboteret retsstatens grundlæggende princip om magtens tredeling om vandtætte skodder mellem lovgivning og administration?

Er det sandt, som ombudsmanden skriver, at Folketinget på egen hånd har uddelegeret lovgivningsmagten, den lovgivningsmagt, som tinget deler ligeligt med Dronningen (Grundlovens § 3) og således negligeret hendes Majestæt og set hende over hovedet ?

Eller skulle det være sandt, at Majestæten, at Dronningen – af alle mennesker, netop Dronningen – med sin underskrift af dyreværnsloven (Grundlovens § 22) har bekræftet, at hun og Folketinget i forening har uddelegeret lovgivning om religionsfrihed til en vilkårlig ministers forgodtbefindende og dermed givet hans bekendtgørelser lovkraft? Altså at selve Dronningen negligerer, at justitsministerens lov/(bekendtgørelse) om slagteridirektørers fritagelse for en borgerpligt skal have hendes underskrift for at få lovkraft!

Men Folketingets egen ombudsmand har talt, han må bedst vide.

Han er Folketingets særligt betroede mand. Sådan har det altså været under den afgåede SR-regering, med Folketings og Dronnings fulde tilslutning. Så magtfuldkommen har denne regering været. I religionsfrihedens navn bliver slagteriernes ansatte slagtere og dyrlæger nu pålagt at medvirke ved dem uvedkommende religiøse handlinger, som tilmed er dem modbydelige. Nyrup-Jelved regeringen, Folketing og Dronningen har altså ifølge ombudsmanden simpelthen i deres bestræbelser for at varetage religionsfriheden "smidt barnet ud med vaskevandet".

Quo usque tandem? – Hvor længe skal dette vare ved? Vil det ny folketingsflertal lade en sådan dyreværnslov stå ved magt? En lov med de konsekvenser for landets konstitution, retssikkerhed, religionsfrihed og Dronning!
Eller vil Anders Fogh Rasmussen ryste på hovedet af ombudsmandens udlægning og pålægge sin justitsminister at udfærdige en ny bekendtgørelse om slagtning og aflivning af dyr i overensstemmelse med dyreværnslovens ånd og bogstav?

Vi håber det. Således at Frank Jensens gamle bekendtgørelse kan gå over i historien som et bizart monument over den hedengangne SR-regerings integrationsdilerium.
Ælm Tersløse Jensen.

Dyrlægen skriver!

Fra mit arbejde som slagteridyrlæge har jeg en oplevelse, som kan stå som et illustrativt eksempel på den folkelige danske kultur, som den kommer til udtryk i vort forhold til dyr.
På min arbejdsplads, det tidligere slagteri i Vrå i Vendsyssel, stillede direktøren en dag for længe siden uanmeldt med to rabbinere. Årsagen var, at nu skulle der slagtes rituelt for Mosaisk

Trossamfund. "Fint" sagde slagterne, " så går vi på stuen så længe". Underforstået "de herrer skal bare værsgo". Så lagde slagterne knivene og "gik på stuen". Og der sad de, indtil selskabet havde forladt slagteriet igen. Det lå under deres anstændighed at deltage, så der blev ingen slagtning.
Episoden blev aldrig siden omtalt mellem ledelse og ansatte. Direktøren respekterede sine folk. Jeg har kun godt at sige om manden, og hvem ved: Måske havde han allerede kalkuleret med reaktionen? Slagternes holdning blev ikke nedgjort med skældsord som antisemitisme, endsige racisme og nazisme, sådan som skikken blev for en senere tids politikere og "kultur-personligheder" - ingen nævnt, ingen glemt. Og da visse kredse år senere arbejdede for at få indført halalslagtninger i Vrå, blev det afvist af en enig direktør og bestyrelse.

Ingen af disse mennesker var politikere, alligevel evnede de i langt højere grad end flertallet af landets politikere at lytte til "mændene på gulvet". Modsat overhørte den socialdemokratiske justitsminister, som gav tilladelse til ritualslagtning, fuldstændigt indstændige henstillinger fra sine egne vælgere, slagterne. Og slagternes holdning var i fuld overensstemmelse med dansk kulturs forhold til dyr, sådan som Folketinget har hævdet den ved at give dyreværnsloven med dens bestemmelser om aflivning af dyr. Hvordan er vi da i dag endt i den situation, at justitsministeren ligefrem tvinger dyrlæger - eksplicit, - og slagtere - implicit via deres ansættelsesforhold - til at deltage i disse religiøse ritualer?

Vi har da religionsfrihed i landet! Religionsfrihed har som forudsætning, at man har frihed til at afvise deltagelse i en hvilken som helst form for religionsudøvelse! Svaret på dette spørgsmål er grotesk: tvangen er angiveligt indført for at værne om religionsfriheden! "Nydanskernes", altså. Grænsen mellem tolerance og holdningsløshed er hårfin. I dette spørgsmål har det toneangivende Danmark - politikere og "kulturpersonligheder" –

ikke evnet at se den. Det toneangivende Danmarks holdning i denne sag er kendetegnet ved det en debattør engang så rammende karakteriserede som en syg blanding af sleskhed og storhedsvanvid. For det er jo det, det er: At tro, at man - regeringen - har kompetencen til at negligere sit eget folks etik, det er storhedsvanvid. Og at gøre det for at tækkes en anden kulturs repræsentanter, det er sleskhed. DET er bare måden - den stupide - hvis man vil vække sine egnes vrede og de fremmedes foragt! Og sådan er det også gået.
Ælm Tersløse Jensen

Jerngræshoppen.

Hvad sprog og stil angår, får den kurdiske forfatter, Salim Barakat, megen ros for sin roman "Jerngræshoppen", som er blevet oversat fra arabisk til svensk. "Jerngræshoppen" fortæller om hans opvækst i Syrien.

Er sproget i bogen smukt formuleret, så er indholdet til gengæld af en art, som det svenske Aftonbladets anmelder så sig nødsaget til at advare læserne imod.

Det handler om en dyremishandling, som vi næppe kan forestille os i vor vildeste fantasi. De kurdiske børn flår pindsvin, drukner muldvarper, hælder benzin over katte og sætter ild til, sønderkvaser hunde, river fjerene af vipstjerter for bagefter at begrave dem levende: "Drengene drives af en rastløs trang til virksomhed og en uomtvistelig grusomhed mod alle levende væsner, som krydser deres vej, og som de kan få fat på. Deres sadisme er skildret pinagtigt klart og nøgternt, og læsere, som plejer at reagere kraftigt på dyrplageri, bør nok undgå denne roman. Hjerteløsheden er sat i system, ikke bare i den her drengeflok, men i næsten alle de kredse

af samfundet, som knægtene kommer i kontakt med."

De voksne i bogen lemlæster hinanden og skænder kvinderne, som overhovedet kun opfattes som kønsobjekter. Selvfølgelig er der en velvillig boganmelder, der undskylder disse uudholdelige volds-skildringer med, at de nok skyldes den barske undertrykkelse af det kurdiske folk og er en overlevelsesstrategi. Men man får sin tvivl, når man læser forfatterens egne udtalelser i et interview den 17. juni 2000 i Svenska Dagbladet og næsten hører hans spydige latter. (Citat:) "Der hvor jeg voksede op, var katte nogen, som stjal maden, og var ligeså afskyelige som slanger og kakerlakker.
Her (i Sverige) er det noget helt andet. I har jo særlige dyrehospitaler, og snart åbner I vel skoler for jeres hunde og katte, siger han og ler".

Desværre skyldes dyrplageriet nok en religiøs-kulturel arv, idet man rimeligvis ikke vurderer dyr særlig højt. Det samme kender man fra andre religioner, der sætter mennesket langt over dyrene.

Mange danskere har sikkert følt inderligt med kurderne, når man hørte om tyrkernes og Saddam Husseins fremfærd imod dem, men denne bog - skrevet af en kurder - er så modbydelig i sine beskrivelser af dyrplageri, at man slår korsets tegn for sig og spørger sig selv, om en sådan kultur kan berige os danskere?
G.Johnsen.

Når dyr bliver menneskelige

Træk af dansk kultur

***Eventyr*:**
I danske folkeeventyr og hos H.C. Andersen menneskeliggøres dyrene, så man ikke kan skelne dyr fra mennesker.
Overføringen af menneskelige egenskaber, fornuft og ansvar er af gammel dato og skyldes det nære forhold, som den nordiske bonde havde til sine dyr, der ofte havde fælles soverum for at holde varmen.
Vi kender eksempler på dette fra H.C. Andersens eventyr om "Den grimme ælling", hvor høns og gæs og diverse dyr optræder som grupper af mennesker ligesom ællingen selv.

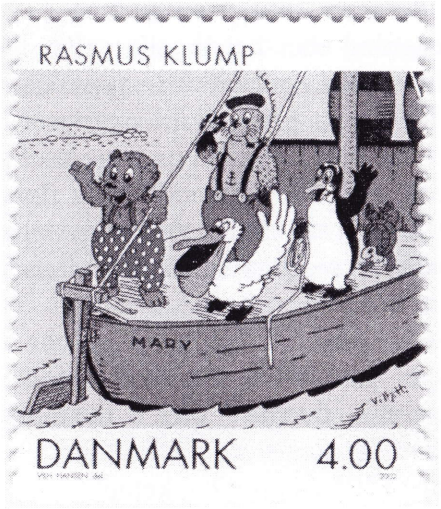

Sproget:
Ligheden går igen i det danske sprog, hvor mennesker kan gale op, grynte, gø, pibe, snerre, vralte, snegle sig af sted, være i trav eller galop, grise sig til, være smarte sild, dumme geder, være kloge som en ugle, fromme som lam eller dumme som torsk.

Dyreprocesser:
I dag, hvor ordet skadedyr desværre er kommet ind i sproget, har man svært ved at forstå, at dyr kunne få en forsvarer helt op til begyndelsen af det nittende århundrede. Retssager især ved middelalderens slutning mod skadedyr som mus, rotter, insekter og larver betød, at et samfund ikke uden videre kunne bekæmpe en dyreart, men måtte anlægge sag mod dyrearten for at volde samfundet alvorlig skade eller hungersnød. Hvis dyr skulle straffes, skulle de have et forsvar. Dyrene fik ofte en reel indstævning for retten med mulighed for at forsvare sig, dog således at de fik beskikket en offentlig forsvarer. Dommen kunne lyde på bandlysning eller udvisning. En af de seneste af den slags retssager kendes fra den danske ø Lyø i 1805, hvis befolkning anlagde sag mod øens rotter.

Dyr kunne også idømmes straf jævnfør 2.Mos. 21.28-32. Straffen kunne lyde på hængning eller halshugning eller frikendelse. I Lyon havde en gris ædt et barn og tabte retssagen. Grisen blev dømt til hængning og at alle egnens grise skulle overvære hængningen. I et andet tilfælde fra 1750 blev en mand og hans æsel anklaget. Manden blev hængt, medens æslet blev frikendt, fordi flere vidner herunder en præst godtgjorde overfor anklageren, at æslet var et anstændigt dyr, der ikke godvilligt havde deltaget i forbrydelsen.

Børnesange:
Danske børnesange, især med baggrund i folkesangstraditionen, identificerer generelt dyrene med mennesker med fuldt menneskelige følelser og længsler.
Et eks. er folkesangen "På en grøn bakketop":

På en grøn, grøn, grøn, grøn bakke-bakketop
jeg så to harer komme,
den ene spilled´ fløjte, fløjte, fløjt,
den anden slog på tromme.

Så kom en fæl, fæl jægers-jægersmand,
han plaffed´ ned den ene,
og den anden, som man tænke, tænke kan,
den følte sig så ene.

En anden kendt børnesang er folkesangen "I skoven skulle være gilde alt hos den gamle ørn", hvor uglen slutter med ordene "I alle mine dage, ja alle mine dage stor nød jeg lide må".

Et andet eks. er børnesangen "Højt på en gren en krage" af J.L. Heiberg. Typisk for mange af disse ældre børnesange er, at man kan tale med dyrene: som f.eks. "Der sad to katte på et bord kritte-vitte-vit bom bom" og "Mæ, bæ lille lam har du noget uld", hvor lammet svarer barnet: "Ja, ja, lille barn jeg har ryggen fuld".

En særlig kategori af sange er Ingemanns børnesange, hvor dyr og mennesker er søskende i dyrs skaberværk eksempelvis i salmen "Nu titte til hinanden".

Industrialiseringen:
Industrialiseringen ødelagde det tætte forhold til mange dyrearter men ikke til hund og kat. Først i vor tid er vi atter ved at få styr på tingene med dansk dyreværnslov, dyreværnsforeninger, arv til dyr, nye løsdriftsstalde og biologisk griseavl, hvor grise atter kan boltre sig i det fri.
Rolf Slot-Henriksen

Dansk humor:

Jyden fyldte 50 år, og vennerne ville drille ham, så de samlede ind til en ged.
Sammen med geden afleverede de et kort med givernes navne.
Jyden fortrak ikke en mine, da han fik geden. Han kastede et blik på kortet og udbrød: "Og kortet skal vel så forestille stamtavlen, formoder jeg?"

En præst kom forbi en flok drenge, der sad i kreds på gaden omkring en lille hund. – Hvad gør I med hunden? Spurgte han.
- Ham, der fortæller den største løgn, skal have den.
- Men, børn, dog, sagde præsten forfærdet, hvad er det dog, I siger? Da jeg var dreng, løj jeg aldrig.
- Han skal have hunden, sagde den største af drengene.

Bibelens fremstilling af dyrenes egenskaber som billede på Guds omsorg.

Guds Ånd - Helligånden - symboliseres, fremstilles og sammenlignes i Det nye Testamente med duen, der kommer til mennesket med sit budskab. Kristendommen har en særlig tradition med hensyn til dyrene. Medens nogle religioner anser store grupper af

dyr som kultisk urene, som ødelægger og besudler menneskers hellighed eller renhed ved berøring, har de selv samme dyr en betydning i den kristne tro, fordi de gennem visse fremragende egenskaber peger på Guds væsen.

I denne sammenhæng peger Bibelen på så vidt forskellige fugle som due, pelikan, ørn, høne og spurv. Blandt pattedyrene har lammet en førerposition, da Jesus selv sammenligner sig med lammet. Men ellers har dyr lige fra løve, æsel og endog en orm betydning som væsentlige billeder på forholdet mellem Gud og Guds folk.

Hver gang et dyr fremhæves i Bibelen, sker det netop for at synliggøre de specifikke strålende egenskaber, som i visse tilfælde er langt klarere og mere synlige hos dyr end hos mennesker: duens fredsommelighed, hønens moderlighed etc., som samtidig er billeder på Guds kærlighed, omsorg eller storhed. Selv et rovdyr som ørnen kan fortælle om Guds storhed og væsen:

"Herren fandt sit folk i ørkenlandet,
i ødemarken, blandt ørkenens hyl;
Og vogtede som sin øjesten.
Som ørnen, der purrer sin yngel ud
og svæver over sine unger,
løftede han det på sit vingefang
og bar det på sine vinger."
(5.Mos. 32. 10-11)

Og Gud taler til det jødiske folk ved at gøre det opmærksomt på sin gerning: "Jeg vil kundgøre for Israels børn: I har set, hvad jeg gjorde ved ægypterne, og hvorledes jeg bar Jer på ørnevinger og bragte Jer hid til mig" (2.Mos.19.4).

Pelikanen får siden hen en enorm betydning i kristendommen, fordi den ligner Vor Herre Jesus Kristus, idet den plukker sig til blods for

at værne sine unger. Ligesom Kristus dør og giver sit blod på korset for at frelse os, således plukker pelikanen sit bryst til blods, for at ungerne ikke skal dø af kulde men beskyttes af de varme dun fra dets eget blodige bryst. Ordene fra Salme 102.5-9 peger profetisk på Jesu ord på korset:

"Mit hjerte er svedet og visnet som græs,
thi jeg glemmer at spise mit brød.
Under min stønnen
klæber mine ben til huden;
jeg ligner ørkenens pelikan,
er blevet som uglen på øde steder;
om natten ligger jeg vågen
og jamrer så ensom som fugl på taget;
mine fjender håner mig hele dagen;
de, der spotter mig sværger ved mig."

Uglen hånes og drilles ubarmhjertigt af de andre fugle om dagen, ligesom Jesus led og blev hånet på korset.

Og på samme måde som pelikanen ofrer sig som mor for sine små, således ofrer Herren sig for sine børn. Derfor sammenligner Jesus sig med lammet. Samtidig med at lammene ofredes i tusindvis i påskedagene, ofrer Herren sig selv på korset for menneskene og overflødiggør dermed alle andre ofre. Medens mennesker altid har ofret andre end sig selv, dyr som ikke kan værge for sig, eller fanger som ikke kunne værge sig, så stopper alle ofringer dén påske, hvor Herren dør og opstår. Herren ofrer sig selv for sine skabninger og vore synders skyld.

Lammet er et billede på Jesus, og derfor peger Johannes Døber på Jesus med ordene: "Se det Guds lam". Han er det Guds lam , der tålmodig uden at stritte imod ofrer sig. Det er netop lammets egenskab, at det fuldkomment overgiver sig. Når det er lagt på ryg-

gen for at blive klippet, lader det sig tålmodigt handle med, uanset hvad der end måtte hænde, uden at forsøge at løbe bort, stange eller sparke.
Det er ligesom, der skrives profetisk i Esajas 53:

"Han blev såret for vore overtrædelser,
knust for vore synders skyld;
os til fred kom straf over ham,
vi fik lægedom ved hans sår.
Vi fór alle vild som får,
vi vendte os hver sin vej,
men Herren lod falde på ham
den skyld, der lå på os alle.
Han blev knust og bar det stille,
han oplod ikke sin mund
som et lam, der føres hen for at slagtes,
som et får, der er stumt når det klippes..." (v.5-7).

Et andet vigtigt element er, at Herren er som en mor overfor sine børn. Jesus lægger vægt på, at kristne ikke skal se Gud som den fjerne Gud, men som den nære ud fra Jesus egne ord "Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende "(Matt.28.20), som er de afsluttende ord i Mattæus-evangeliet, og ligeledes hans ord "hvor to eller tre er samlede i mit navn, er jeg midt iblandt dem".

Men Han er mere end en far for os. Han er som en mor, ja som hønen, der ønsker at samle sine unger under sine vinger. Medens Salme 17.8 siger "skjul mig under dine vingers skygge," så siger Jesus, da han nærmer sig Jerusalem og i Ånden ser byens forfærdelige skæbne: "Jerusalem, hvor ofte har jeg ikke villet samle dig, som hønen samler sine unger under sine vinger?" (Matt.23.37 og Luk.13.34).

Lignelsen om Herren, der barmhjertigt samler sit folk, kender vi og-

så fra gendigtningen i Den danske salmebog med salmen "Under dine Vingers Skygge, Herre lad mig bo og bygge", hvilket er en salme, der blev digtet 1852 af Herman Andreas Timm, som var præst i Magleby og som levede fra 1800-1866. Salmen bruges i dag som oftest ved begravelser.
Vi kender også billedet fra Jesus, der som hyrde leder efter det forsvundne får og bærer det hjem på sine skuldre.

Fælles for mange af bibelstederne er, at Gud Herren er som far og mor for sine unger, ja selv for ravne- og sjakalunger:

"Hvem skaffer ravnen mad,
når ungerne skriger til Gud
og flakker om uden føde?
Kender du tiden da stengeden føder,
tager du vare på hindenes veer....?
Hvem slap vildæslet løs,
hvem løste mon steppeæslets reb,
som jeg gav ørkenen til bolig?
Det ler af byens larm
og hører ej driverens skælden.
(Job. 39. 3-4, 8-10).

Det er reelt det, som sker til påske ikke blot under tempelrensningen, men langfredag på korset: Han slipper ikke kun æslet løs, men Jesus slipper offerdyrene løs, og frelser (frihalser) os for at bruge gammel vikingesprog. Vi frikøbes fra synden ligesom trælle, der fries for den jernring, de som fanger bærer om halsen.

Trælle, toldere, kvinder og dyr som hund, svin og æsel var fra gammel tid foragtede i Mellemøsten som urene og mindreværdige. Jesus peger netop på æselet som det dyr, der deler skæbne med ham selv som træl og "trældyrs føl". Derfor vælger han det som symbol for sin egen skæbne ved indtoget i Jerusalem. Og ironisk nok er det

æslet, som i Bibelen i højere grad har øje for Guds nærvær, end mennesket har. Det viser sig med stærk ironi i historien om Bileams æsel, hvor Gud vil stoppe den ulydige Bileam. Gud sender sin engel, der søger at stoppe Bileam tre gange på vejen, men kun æselet ser Guds engel og stopper, men Bileam forbliver blind overfor Gud. Han hverken ser eller hører noget. Til sidst stiller englen sig et sted på vejen, hvor æslet ikke kan undvige. Æslet standser for Herrens engel, men Bileam slår løs på det stakkels æsel med ordene: "Havde jeg haft et sværd, ville jeg have dræbt dig", men da åbner Gud Bileams øjne, og englen siger: "Var æslet gået videre, havde jeg skånet dets liv, men ikke dig".

Naturreligioner tilbeder visse jagtdyr som guder. Andre religioner anser dyr som urene. De besmitter mennesket. Bibelen viser os, at dyr har visse egenskaber, som er så rendyrkede og smukke, at de kan sammenlignes med Guds omsorg for sin skabning. Det kan vi lære af.

"Fuglen har rede, og ræven har grav,
sneglen bær huset på ryggen;
verdsligt Vor Herre har intet deraf,
han har dog livet og lykken,
deler dem ærligt med hver som tror:
Ånden og livet er i hans ord."
(Grundtvig 1856, Luk.9.58)

Rolf Slot-Henriksen

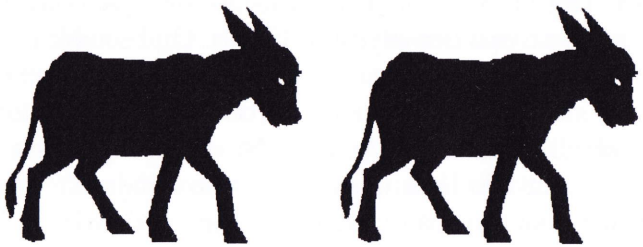

Æslet et "skamdyr"?

Æsler er ikke klassificeret som urene ligesom hunde, grise, kaniner og egern, men er alligevel foragtede dyr i islam. Fanger, som skal henrettes i Iran, bliver sat på æsler før deres henrettelse, og ridende baglæns bliver de drevet gennem byen for at udstille deres skam. Ifølge den iranske organisation "Iran aid" (som har kontor i Dronningens Tvær-gade i Kbh,) får ofrene 100 piskeslag, før de bliver henrettet.

Æslets ydmygende funktion fremgår også af muslimernes indtagelse af Cypern, hvor den kristne leder Bragadino blev sadlet op som et æsel og drevet gennem gaderne og smurt ind i mudder og afføring på enden for at vise de kristne den nye orden. Derefter skulle han, som et dyr, slikke jorden foran den islamiske leder Lala Mustafa. Dernæst fik han skåret ører og næse af for ikke at ligne et menneskeligt væsen og fik sin dom at vide, før den blev udført. Han blev flået levende. Den blodige hud blev fyldt med strå og anbragt på et æsel, der blev drevet gennem gaderne under en parasol. Herefter blev det blodige stråfyldte skin hængt op som en ballon på Lala Mustafas skib.

Kampen om hunden

Ren eller uren?

Hundevogne

Da min oldefar kaptajn Julius Andreas Andersen døde af skørbug under hans sidste rejse over Atlanten med sejl-skibet Thorkild, stod min oldemor i Åbenrå pludselig alene med tre uforsørgede børn. Hun giftede sig da med urmager Frederik Fischer, der sammen med Junggren blev opstillet ved folkeafstemningen 1920, da Nordslesvig blev stemt hjem til Danmark. Frederik Fischer, hvis navn siden blev indhugget i støtten på Skamlingsbanken, var på flere måder en kendt skikkelse i Åbenrå. Dels var han redaktør for en dansksindet avis, dels fremstillede han sekstanter og andet udstyr til Åbenrås skibe. Men han var også kendt i gadebilledet, da han i modsætning til andre ikke havde hestevogn, men en hundevogn. Da han havde et dårligt ben og kun gik dårligt, kunne han ikke tumle en hest, men havde opdraget sin store Sankt Bernhardshund til at trække en lille vogn.

Sankt Bernhardshunde var allerede på et tidligt tidspunkt af munke blevet opdraget til at søge efter bortkomne under lavineskred og var udstyret med et lille fad med en styrkende drik, som ofre kunne drikke, når en hund fandt dem et uvejsomt sted.

Det nære forhold mellem hund og mand er af gammel dato. Og hundene kaldes også hos os for "menneskets bedste ven".

Konge- og hundeportrætter

Allerede på meget tidlige danske kongemalerier ser vi de danske konger malet sammen med deres mest elskede hunde, her iblandt den særlige danske hunderace familiehunden broholmeren,

som racemæsigt næsten var forsvundet, men som nu atter er på vej frem. De står i udseende og temperament midt mellem en Dansk-hund og en Golden Retreaver.

Medens hunde i mange lande hovedsageligt blev brugt som jagthund, så har hunde i Danmark i høj grad været familiehunde tilknyttet borgerskabet, samt vagt- og gårdhunde på gårdene. Den lille hund, en dansk-svensk gårdhund, var samtidig en rigtig familiehund.

Storm P.
Det nære forhold mellem menneske og hund ser vi også gennem de morsomme tegninger af hunde i mennesketøj fra atten- og nittenhundredetallet. Og siden gennem de mange vittigheder, hvor hunde, svin og katte ofte kan være klogere end mennesker. Et godt eks. er her Storm P. og hans søde hund Grok.

Hund, svin og abe i islam og mellemøsten
Hund, svin og abe er ligesom egernet etc. urene dyr i islam. Dette betyder at muslimer har et helt andet forhold til dyrene. Hunde fører et trist liv i islamiske lande som paria-dyr. Dette gælder også i vid udstrækning lande, som i århundreder har været besat af islam, især Balkan og Spanien-Portugal. Balkan var besat af det osmaniske islamiske imperium i mere end 400 år. Spanien og Portugal næsten 600 år. Med den massive islamiske indvandring ser man en ny holdning til hunde. Folk med hunde jages bort, trues og chikaneres i bydele af et voksende antal muslimer. De henvises til modsatte fortov. Samtidig ændres forholdet til familiedyrene.

Hundekampe i Danmark
Den massive indvandring af især tyrkiske muslimer i Tyskland har bevirket en illegal opblomstring af hunde- og hanekampe. Dette betyder at antallet af kamphunde, også Pitbulls er eksploderet gennem en årrække især i Tyskland. År 2000 dræbte to Pitbulls, der

var blevet opdraget til hundekampe af en tyrk i Hamborg, en lille dreng i en skolegård. Siden er der blevet oppisket et stigende had mod alle hunde i al almindelighed. Børnehaver og skoleklasser får at vide, at de ikke må komme i nærheden af hunde. Blot ved den mindste forseelse trues der med mundkurve, bøder, etc. De sidste to år har politiet i Odense kunnet iagttage et stigende antal kamphunde også herhjemme. Især Pitbulls bruges i kredse af unge uintegrerede muslimer i Vollsmose. Hundene pudses på politiet. Det tyder på, at hundekampe nu også er på vej til Danmark.

Dyreofringer
Medens jødedommen for længst har afskaffet dyreofringer, må vi regne med at titusindvis af dyr årligt ofres i Danmark, fordi islam vinder frem.
Ved den årlige fest til minde om Abrahams ofring ofrer muslimer herhjemme får og lam i stor stil. Der findes i islam talrige offertraditioner, men størst er offerfesten Idu´l-Adha til minde om Abraham. Derudover ofres der efter et barns fødsel (Aqiqa-ofringen): en ged ved en piges fødsel, to geder ved en dreng, da en dreng har dobbelt værdi. Ofringen skal ske ved slagtning (dhabh) uden bedøvelse og ved gennemskæring af halspulsåren. Disse ofringer sammen med den ordinære hallalslagtning, der reelt også er en ofring, sker som oftest uden bedøvelse, ja må slet ikke ske med bedøvelse jævnfør Koranens ord, at et dyr ikke må få et slag, hvilket betyder:
1) At dyr i stadig stigende antal dør en kummerlig død i smerte.
2) At plastik sække med dyreaffald fra ofringer/slagtninger hensættes og bortkastes i stor stil i ghettoer i flertallet af danske byer, på rastepladser, i skove og parker, hvilket giver store problemer for vejmænd, gartnere, og husmestre i ghettoområder med råddent kødaffald, som er svært at bortskaffe.

Farvel til dansk dyreværnslov
Medens hallalslagtning stadig er forbudt i Sverige, har Tyskland

netop jan. 2002 givet efter for islamisters konstante pres for indførelse af hallalslagtning, som ellers har været forbudt siden 1995. Der henvises til religionsfriheden. Men skal man følge religionsfriheden, må man jo også tillade enkebrændinger, steninger og afhugning af lemmer med henvisning til religionsfriheden, såfremt der skal være mening med religionsfriheden. Koranen kræver entydigt steninger, piskning, afhugning af lemmer, samt korporlig afstrafning af kvinden og drab ved frafald, langt mere entydigt og klart end hallalslagtninger! Faktisk har Koranen en undtagelsesregel for hallalslagtet føde, når man er i fremmed land eller kultur.
Det er en del af den danske kultur, at vi har afskaffet ofringer, at vi går ind for, at dyr skal bedøves inden slagtning og ikke må udsættes for unødvendigt smerte, så bør dette overholdes af alle borgere, idet lovene må gælde alle uden undtagelse. Endelig anser vi ikke nogle dyr for urene, faktisk er hund, kat, fugle og gris nogle af de dyr, som står os nærmest.
Rolf Slot-Henriksen

Urene dyr

Svin og hunde har i nærøsten fra oldtiden af været anset for urene og et billede på usselhed. Denne tanke er overtaget fra bl.a. assyrerne. Assyriske annaler beretter f.eks., at ligene af kong Sankeribs mordere blev overladt til svinene og hundene i gaderne som en særlig ussel straf.
At spise svinekød er i jødedommen et tegn på frafald fra Jahve (Es.65.4). Hunden blev anset som et lige så urent og foragteligt dyr.
I Det gamle Testamente omtales hunden især for sin urenhed og bidskhed (Ordsprogenes bog 26.11 og 17). Af samme grund kaster man urent kød ud til det urene dyr (2.Mos.22.30). Men jødedommen er samtidig en religion, som påskønner, at dyret er elsket af Gud og er i Guds varetægt. Sabbatbudets krav om hvile var også for dyrenes

skyld, ligesom forbudet mod efterhøst på marken var for dyrenes og de fattiges skyld. Jødedommen afskaffede også ofrene efter ødelæggelsen af templet, modsat islam. Det gamle Testamente indeholder også forbud mod skikke, som praktiseredes i Arabien allerede før Jesu fødsel, f.eks. at skære levende kød, dvs. skære en luns af et levende dyr for at kødet dermed kan holde sig længere.

Islams opfattelse af dyr er mere radikal. Især hunden, svinet og aberne, som nævnes særskilt, afskys. Aberne især fordi Muhammed fik en åbenbaring, at aber var mennesker, som Allah havde forvandlet til abeskikkelse som straf for frafald.
Hunde er urene og må ikke berøres. Hadit al Buchari, som er den vigtigste kilde til Muhammeds liv fortæller, at englen Gabriel åbenbarede sig for profeten Muhammed og sagde: "Vi engle betræder intet hjem i hvilket, der befinder sig et billede eller en hund".

En dansk løbeseddel, udsendt af det islamiske frihedsparti i Danmark, skriver med 3 citater fra Koranen: "Sandelig disse koranvers føjer urenhed til de vantros urenhed, og de dør, medens de er vantro" (Sura 9.5). "Sandelig, de værste dyr for Allahs åsyn er dem, der er vantro, og som ikke vil tro". "De vantros tilstand er nøjagtig som en hunds: hvis du driver den bort, gisper og stønner den, og hvis du lader den være, så gisper og stønner den også."

En iransk redaktør A. Taheri i London skriver: "Det islamiske parti Hizbollah (Allahs parti) satte voldsomme kampagner i gang mod urene dyr, især hundekampagnen, som blev præsenteret som en defensiv krig imod det fordærvede Vesten". Sommeren 1984 opsummerede lederne af fredagsbønnen ud over hele landet (Iran) de onder, som hunde kan overføre til sande troende. Et af hovedstadens største blade bragte en serie artikler af teologiske doktorer, som påviste, at hunde var urene og burde dræbes". Titusinder af forskellige dyr, som blev kaldt urene, lige fra aber til

egern og hunde blev dræbt under månedlange kampagner af unge teenager muhajediner i hellig krig (I "Ettalaat daily" efter A. Taheri. "Holy Terror," s.140).

De mest foragtelige mennesker, som findes, er som hunde og aber: Det er især jøder og personer, som er faldet fra islam. Deres rettigheder er de samme som hundes og svins. Men også aben omtales synonymt med hunde og svin som det mest nedrige og afskyelige, hvorfor ikke-muslimen og jøden også kan sammenlignes med aber jævnfør Koranen. En dansker vil naturligvis føle, at det er et skævt forhold til dyr, når muslimer herhjemme f.eks. i Utterslev Mose fanger ænder og svaner med fiskestang, dvs. med brød på krogen, for derefter at vikle det levende dyr ind i snoren, som krogen i dyrets hals er fastgjort til. Det endnu levende dyr kan på den måde bedre transporteres, når det sælges i de muslimske kvarterer i København.

I lignelsen om den fattige Lazarus omtaler Jesus hunden, som den eneste, der kom og slikkede den fattiges væskende sår. Også en persisk legende beretter, at engang Jesus og hans disciple kom forbi en hunds stinkende lig, da vendte disciplene sig bort i afsky, men efter stille at have betragtet det frastødende syn sagde Jesus blot: "Hvor er dens tænder dog smukke!"

Går vi ud fra den danske kultur, var hverken hunde eller svin mindreværdige hos vikingerne. Dyrene var en del af huset, ja en del af familien.
Dette blev videreført i kristen tid, hvor dyrene gav menneskene varme. Man boede under samme tag. Vikinge langhuset blev det senere stråtækkede bondelanghus, hvor folk boede i den ene ende og dyrene i den anden, men stadig under samme tag, og ofte med alkover i stalden. Menneskene holdt af dyrene. Dyr og bønder var afhængige af hinanden, og de vidste det. Den fromme bonde vidste også fra Bibelen, at Gud ikke er ligeglad med dyrene.

Jesus minder os om det: "Sælges ikke fem spurve for to skilling? Og ikke én af dem er glemt af Gud" (Luk.12.6).

Rolf Slot-Henriksen

Det ny apartheidsystem.

Danmark har en relativ god dyreværnslov. Men den er blevet gennemhullet af undtagelsesregler i spørgsmålet om hallal-og haramkød. Dertil kommer, at dyreværnsstraffe i dag hovedsagelig bruges selektivt, dvs. overfor den danske befolkning og sjældent overfor muslimer. Fra tillidsmænd indenfor dyreværn og politi forlyder, at man stort set har opgivet indgreb overfor dyremis-handlinger i forbindelse med dyreofringer ved offerfesten og i forbindelse med slagtninger i køkkener og kældre, da politiet ofte skal møde op med flere politibiler. Betjente kan blive mødt af op til 30 personer, hvorfor anholdelser er forbundet med så store ressourcer, at man for det meste på forhånd opgiver.

Dette er desværre kun et lille problem sammenlignet med det almene apartheidsystem, som breder sig på offentlige institutioner,

gennem slagterier etc. og skaden er gammel. Ved gennemførelsen af hallalsystemet i det københavnske skolevæsen så tidligt som 1989, hvor alle skolebørn skal følge systemet i madpakkeordningen, var begrundelsen, at det "skal forhindre skel mellem elever!" (17.9.89). Københavns kommune åbnede hermed for det snigende apartheidsystem, som i dag er gennemført i rent islamiske kvarterer, og i det øvrige samfund fremmes af offentligt betalte ofte muslimsk dominerede organisationer, råd og centre.

I "Dokumentations- og rådgivningscenteret om racediskrimination" promoverer centerets folk Tinor-Centi og Amira Bada ideer om at straffe danskere, som afviser tørklædetvang, forbud mod at muslimer kan komme i nærheden af svin (s.46), hallalmad og regler om ren og uren i alle institutioner, samt overvågning og etnisk registrering! (s.55)

("Etnisk ligestilling til forskel" Indenrigsministeriet, Bada og Tinor-Centi, Kbh. 1996).

Problemet er, at dette uhyggelige islamiske ulighedssystem promoveres gennem offentligt finansierede organer og i tolerancens og religionsfrihedens navn i strid med Grundloven.

I forstæder til Paris og London har det længe været et problem, at urene postbude, vandaflæsere, avisbude, chauffører, etc. med vold forhindres i at komme ind i "rene" områder. Dette har også udviklet sig i Danmark. Jeg har allerede flere gange fået at vide, at "dette er islamisk område, her gælder vore regler". Resultatet er ikke blot udflytning af danskere fra disse områder, men flugten af ikke-muslimske indvandrere, som forfølges og ofte udsættes for direkte fysisk vold. I disse områder bliver tørklædet en slags "beskyttelse", som viser, at kvinden er ren, ja endog en form for "frihed", som mange muslimske kvinder selv pointerer. Ellers er hun uren ludder. Kvinden med tørklæde kan bevæge sig uantastet i modsætning til

kvinden uden tørklæde. Tørklædet danner hermed det synlige skel mellem rene og urene (vantro, kufr), så man skelner de rene fra de urene. Retssager mod arbejdsgivere for at modsætte sig denne udvikling, cementerer systemet, så der med tiden kan gøres tydelige skel mellem rene og urene overalt i samfundet lige fra børnehaven over svømmehallen til plejehjemmet. Og samfundsorganer, som ikke aner, hvad det reelt drejer sig om, hjælper pga. manglende viden med til at promovere udviklingen.

Rolf Slot-Henriksen

Er du ren?

Hvad bør fremsynede politikere gøre for at hindre det islamiske apartheidsystem?

Som politiker må man erkende, at religioner og kulturer ikke altid er forenelige. Mellemløsninger er desværre ofte ikke mulige, når decideret modsatrettede kulturer støder sammen; dette gælder bl.a. når talen falder på problemet ren- uren.

Forestillingen om en verden inddelt i ren og uren er en gammel forestilling, s om kendes fra primitive urreligioner, og som kredser om, at bestemte grupper af mennesker eller dyr opfattes som urene eller er omgivet af tabuforestillinger. Ofte er det nabostammen, det kan også være det ene køn eller grupper i samfundet så som syge, handikappede, åndssvage, o.l., der opfattes som urene eller er omfattet af taburegler. Den urene part anses gennemgående som stående på et lavt stade og har sjældent de samme rettigheder som de rene. Denne tanke kendes dog også fra større religioner, selvom det føles meget fremmed for danskere med en kristen kulturbaggrund, der anser det som en selvfølge, at vi er lige. I eksempelvis islam gælder forskellige love og retsregler for henholds-

vis rene og urene. Alene det at komme i forbindelse med det urene kan opfattes som et brud på lov, anstændighed eller et korrekt forhold til Gud.

Da problematikken er så ukendt og fremmed for de fleste, har de svært ved at takle og forstå den. Hvor stort presset er, kan et eksempel illustrere:
En kvinde fik et muslimsk barn i dagpleje. Barnets fader krævede af dagplejemoderen, at barnet udelukkende skulle have hallalslagtet kød efter muslimske slagteforskrifter om ren og uren, tilladt og forbudt føde, derunder forbud mod svinekød. Dagplejemoderen accepterede uden videre kravet, da hun ville være samarbejdsvillig. Men efter et stykke tid fulgte en nyt krav. Faderen krævede nu, at ikke kun barnet, men også dagpleje-moderen og hendes familie skulle spise efter disse forskrifter, for at ikke barnet som muslim på nogen måde skulle udsættes for at komme i berøring med urene ting, tallerkener eller køleskab. Modstræbende og i syv sind var hun allerede begyndt at lave om også på disse forhold, da næste krav kom.
Dagplejemoderen og hendes familie skulle nu sørge for at aflive deres "urene dyr": to små grævlingehunde. Dette var for meget for kvinden. Hun ringede til mig og spurgte: "Hvad skal jeg gøre?", Jeg forklarede hende, hvilken glidebane hun havde begivet sig ind på. For enten fastholder man konsekvent, at alle dyr og mennesker er rene, eller også vil man utilsigtet pga. af sin eftergivenhed indirekte komme til at acceptere, at nogle er urene, hvilket er en farlig tanke at komme ind på. Med hensyn til ren-uren problemet findes der ingen mellemvej. I den kristne kultur anses alle for skabt i Guds billede og dermed lige, medens man i nogle kulturer, især i islam, har et "guddommeligt" skel mellem ren og uren.

For at hindre en yderligere udvikling i retning af et opdelt samfund i rene og urene kræves følgende af ansvarsbevidste politikere:

1) Forbud mod at promovere såkaldt ren og uren føde, herunder hallalføde gennem skolemadpakker, mad i børnehaver og andre institutioner.

2) Forbud mod at promovere visse dyr eller slagtemetoder med bedøvelse som uren føde. Vi danskere kræver et total stop for hallalslagtninger, som reelt er religiøse offerhandlinger.

3) Fjernelse af undtagelsesregler vedrørende slagtning uden bedøvelse, så danske love overholdes af alle borgere. Der må være ligeret for loven jfr. Den danske Grundlov af 1953.

4) Vi kræver total stop for dyreofringer/slagteofringer i Danmark.

5) Vi kræver lov om, at hallalslagtede kyllinger skal mærkes på dansk.

6) Forbud mod at promovere, at kvinder er urene, når de ikke bærer tørklæde. Derfor kræves øjeblikkeligt forbud mod brug af tørklæder på offentlige steder.

7) Forbud mod at promovere, at dansk jord er uren, hvis den er kristent indviet og at danskere er urene som kristne, jøder eller ateister begravet i kristen jord, derfor kræves øjeblikkelig stop for særlige planer om islamiske kirkegårde.

8) Stop for at man i danske institutioner promoverer, at muslimer bliver urene af at bruge bestik, af at anvende køleskabe, bruge ovne eller skærebrædder, som ikke-muslimer har benyttet.

9) Stop for tilsyn med at man ikke holder op med at synge salmer og sange fra højskolesangbogen i danske skoler af hensyn til islam.

10) Forbud mod tilsyn med institutioner at juletræer anvendes, at ju-

leklip, gaver, fødselsdage og fastelavnsfester etc. ikke stoppes med henvisning til, at det er urent for muslimer.

11) Vi kræver indgreb overfor institutioner og virksomheder som f. eks. IKEA, DSB, Brugsen mv., som promoverer disse apartheid-forhold.

Når staten giver efter for ideen om rene og urene dyr, rene og urene slagtninger, så fremmer den samtidig ideen om rene og urene mennesker. Er det rimeligt?

Dommen over Magasin i tørklædesagen viser, at staten ikke blot billiger, men også fremmer den udvikling, at nogle kvinder er urene, når de ikke bærer tørklæder.
Rolf Slot-Henriksen.

◆

Bogliste:

Til videre studium af gruppevoldtægternes årsager og baggrund - som selvstudium eller for skoler og kvindegrupper kan følgende materiale anbefales:

Rolf Slot-Henriksen : Hellig Krig - Terror eller kolonisering?
Nytolkningen af JIHAD siden 1972.
Rafael, DK Kolding 2001. ISBN 87-911007-02-4.

Rolf Slot-Henriksen: "Ren - uren - tilladt - forbudt" i islam og konsekvenserne for samfundet. Bogen går udførligt ind på de renhedsskikke, som er baggrunden for forståelse af, at nogle kvinder, især ikke-muslimske kvinder opfattes som urene. ISBN 87-983635-6-5

Marie Skoven: En uanstændig kærlighed. 1994. Om kvindens problemer i sammenstødet mellem islamisk og dansk-kristen kultur. Dokumentarberetning i romanstil.

Bess Nielsen: Langt fra Lyngby.
Genfortalt af Marco Koskas. København 1989. Et mislykket ægteskab mellem en dansk pige og en muslim fra Algeriet. Giver et godt indblik i kvindens stilling, voldtægt, og kultur-sammenstødet.

Chris Hinrichsen: Islam integration eller...? Kolding 1999. ISBN 87-983635-2-2 om islamisk lov, renhedsskikke etc.

Finn Jacobi: Islam og den kristne samvittighed. 1998
Bogen behandler udtrykket samvittighed. Findes den i islams lovsystem? Bogen giver et indblik i den helt anden måde gerningsmændene takler forbrydelsen på, når man ikke kan finde spor af anger. Udgivet af støtteselskabet for Pakistans kirke. Årsskrift 1998

Elsebeth Halckendorff: Kun en Gud? Kolding 2000. ISBN 87-91107-00-8
I kampen mellem to kulturer kan man historisk følge, hvordan også kvinden er kommet i klemme.

Frants Buhl: Muhammeds liv. Poul Kristensens Forlag. 3. rev. oplag ved Finn Hvidbjerg Hansen.
Den meget omfattende bog er brugbar til at belyse profetens stilling til kvinden også med hensyn til voldtægt. Bogen er en klassiker indenfor dansk videnskabelig islamforskning.

Hjemmesider og støtte vedr. kvinderettigheder:

www.homa.org
Hjemmeside oprettet af Dr. Homa Darabi, den muslimske iranske kvindelige læge og forkæmper for kvinders rettigheder i Iran.
Myrdet pga. af sine aktiviteter. Særdeles informativ også i religiøs henseende.
Relevant litteratur kan bestilles via hjemmesiden.

www.rawa.org
Hjemmeside oprettet af Meena en kvindelig afghansk læge og forkæmper for kvinders rettigheder i Afghanistan.
Myrdet i 1987 pga. af hendes aktiviteter. Meget billedmateriale.

www.islaminfo.dk
dansk hjemmeside med eget islamisk leksikon. Her kan man bl.a. se om gruppevoldtægter i Danmark, Sverige og Pakistan. Endvidere udførlige afsnit om renhedsprincipper i islam for kvinder, kvindens rettigheder iflg. islamisk lov (sharia). Koranens stilling til kvinderne etc.

For pakistanske kvinder kan henvises
til den pakistanske organisation **"WAR".**
"War against rape" oprettet af Beena Sarwar
(Se "Islam integration..." s. 128 ff.)

Herhjemme kan henvises til **"Broen".** Organisation oprettet af tyrkisk kvinde til bekæmpelse af bl.a. tvangsægteskaber i Danmark.
Støttes bl.a.. med penge fra Indenrigsministeriet.
Tlf. 70155545 og 29275472

Prisliste DK's publikationer:

	Medlemmer	Ikke-medlemmer
Frants Buhl: Muhammads liv. 3.rev udg. ved Finn Hvidbjerg-Hansen, indbundet 360 sider	kr. 250	kr.280
Elsebeth Halckendorff: Kun én Gud, 90 sider	kr. 50	kr. 99
Rolf Slot-Henriksen: Ren-uren-tilladt-forbudt renhedsforskrifter, 65 sider	kr. 50	kr. 99

Geoffrey Cain, R.Slot-Henriksen:		
Islam i Norden	5 stk. kr. 50	1 stk. kr. 50
(Islamiske blade og dokumenter)		
Gruppevoldtægt		
i Danmark og Sverige	kr. 30	kr. 60
Chris Hinrichsen: Islam integration eller.....?		
Alt om islam i Danmark,		
sharia, taqija, etc. 220 sider	kr. 90, 2 stk. 99	1 stk. kr. 99
Rolf Slot-Henriksen		
Hellig Krig		
Terror eller kolonisering?	kr. 99	kr. 199

Video:

Bag om solen.		
Om kristnes forfærdende		
forhold i islamiske lande	kr. 100	kr. 110

Blade:

Dansk kultur	kr. 10	kr. 25
Som undervisningshefte	kr. 10	kr. 30
(særpris for klassesæt)		
Racisme og diskrimination	kr. 10	kr. 25
Som undervisningshefte	kr. 10	kr. 30
(særpris for klassesæt)		
Ytringsfrihed	kr. 10	kr. 25
Det kimer nu til julefest.		
(Julesalmer og traditioner)	5 stk. kr. 50	1 stk. 25

Den lille Grønne 1, 2 & 3	gratis for medlemmer
Dansk Kulturs blå folder	gratis for medlemmer
Vedtægter	gratis for medlemmer

Porto og ekspedition skal påregnes.
Bestilles hos kasserer Per Christiansen
tlf.40 31 81 96 eller tlf. 97 21 52 01

Gaver:

Gaver til DK under 500 kr. er *ikke fradragsberettiget* og skal derfor *ikke sendes til Missionsfonden*, men de skal sendes direkte til Dansk Kultur på vore egne girokort. I modsat fald går en vis procentdel til Missionsfonden.
Endvidere beder vi vore medlemmer betænke Dansk Kultur i deres testamente med henblik på arv.

Publikationer.
Herefter vil der årligt udkommer 2 bøger og 2 blade.
Næste bog sendes ud til vore medlemmer i begyndelsen af august/september 2002.

Kære Medlemmer!

Redaktionen vil gerne opmuntre jer til at sende aktuelle artikler, personlige oplevelser, gode ideer og inspiration til foreningsarbejde, eller andet omkring samfundsproblematikker og dansk kultur.

Næste medlemsblad udkommer oktober 2002

Materialet bedes tilsendt os i god tid!

Med venlig hilsen
Redaktionen:

Helene Mølhede
Kystvejen 4, Saxild Strand.
8300 Odder
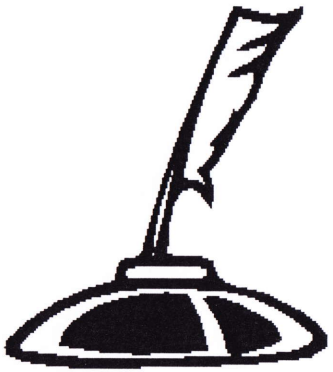
Alice Normann
Fredericiagade 2,
8700 Horsens